Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Og dette evangelium skal prædikes i den ganske verden til et vidnesbyrd for alle folk, og da skal enden komme. (Matt. 24: 14.)

NR. 6 | 15. MARS 1925 | 4 AARG.

„SE TIL AT INGEN BEDRAGER EDER"

AV JOSEPH A. McRAE. OVERSAT AV BORGHILD NIELSEN FRA «IMP. ERA».

Magasinerne, aviserne og folket synger alle sine lovsanger om den forhenværende lille franskmand, Emile Coue. De raporterer om den mirakuløse helbredelse denne mand utøver, og side efter side fyldes om ham. Det er lite sandsynlig at saa er tilfælde, og dog ville det være et under, om han ikke tildrog sig opmerksomheten av saadanne folk, hvis nerver er svake. Og i denne rastløse tid hvori vi lever, paa grund av den moderne levemaate og forretningssystem, er faa sterke nok i denne retning.

Grunden til at jeg omtaler dette emne netop i denne tid er av frykt for at man skal løpe efter «Coue-ismen» og glemme det høiere, der har bragt os saa forunderlige helbredelser, at de kan benævnes som mirakler. Historien om den dyktige lille franskmand er saa gammel som menneskeslekten.

«Ti se, dette er min gjerning og ære at tilveiebringe udødelighet og evig liv for mennesket». (Den kostelige Perle, Mose Bok 1 : 39).

Saaledes er vi belært, efterat Moses hadde været besøkt av Herren og han hadde vist ham sit skaberverk, blev det ham fortalt, at Guds herlighet bestod i at tilveiebringe «evig liv for menneskene,» ikke alene helbredelse av de legemlige sygdommer, men ogsaa gjengivelsen av det gan-

ske væsen til et fuldstændig «evig liv». Og atter: «Paa grund av overtrædelse» kom faldet, hvilket fald bringer død; og eftersom I blev fødte til verden ved vand og blod og aanden som jeg har skapt, og blev av støvet en levende sjæl, saaledes maa I ogsaa fødes igjen til Guds rike av vand og aand og renses ved blod, ja blodet av min Enbaarne, for at I kunne bli helliggjorte fra al synd og nyte det evige livs ord i denne verden og evig liv i den tilkommende verden, ja *udødelighetens herlighet.*» (Den kostelige Perle — Mose Bok 6 : 59).

Derfor vil Coue's løfter om helbredelse for saadanne sygdommer der lar sig helbrede, men Gud lover «udødelig herlighet.»

De Siste Dages Hellige har et «mere sikkert løftes ord» end hvad der kan tilskrives nogen anden religion, eller religiøs indflydelse paa nogetsomhelst sted.

«Se til at ingen bedrager eder, ti mange skal komme i mit navn og forføre mange.» (Luk. 13 : 5—6).

La os vende os til historien og betrakte nogen faa gange dette princip, der er kommet til os i denne tid saa bestemt blev praktisk utøvet formedelst Guds kraft: At Elias, profeten, der levet 897 aar før Kristus, arbeidet under indflydelse av Guds aand, kan ikke benektes. Der kom til ham en mand der var spedalsk og han blev befalet av profeten, at dukke sig syv ganger i Jordans flod. Efter endel overtalelser gjorde han saa og kom op igjen frisk. (Se 2. Kongebok 5. kap.). Vi blir nu fortalt, at vi skal gjenta visse ord tyve ganger og vi vil bli helbredet, men profeten sier til kongen, at han endnu skal *leve i femten aar.* (2. Kongeb. 20 : 6).

Det Gamle Testamente er fuldt av beviser for, at «som en mand tænker i sit hjerte, saa er han.» La os vende os til Det Nye Testamente. I alt mesterens verk ser det ut til at han forlanger en tro av folket for at kunne fuldkomme sin helbredelsesgjerning. Til enkelte tider fandt han det rimelig, til andre tider befalte han det. Ikke fordi han ikke kunne utføre disse ting uten deres hjælp, men han gjorde det ikke.

«Søk først Guds rike og hans retfærdighet, saa skal alle

disse ting tillægges eder.» (Matt. 6 : 33). «Og alt hvad I beder om i bønnen troende, skal I faa.» (Matt. 21 : 22).

Den moderne religion lærer os, at vi maa fæste vort sind paa de ting vi begjærer. «Hvis nogen av eder fattes visdom, han beder til Gud, som gir alle gjerne og bebreider ikke, og det skal gives ham. *Men han bede i troen, ikke tvilende, ti den som tviler er lik havets bølger der drives hit og dit av vinden.*» (Jakob 1 : 5). Dersom vi overlater os til Guds indflydelse med tro paa hans løfter, vil det bringe os den løn vi søker.

«Men der var en kvinde som i 18 aar hadde en vanmagts aand og hun var krumbøiet og kunne ikke rette sig helt op; da Jesus saa hende, kaldte han hende til sig og sa til hende: «Kvinde! Du er løst fra din vanmagt.» Og han la sine hænder paa hende, og straks rettet hun sig op og priste Gud.» (Lukas 13 : 11—13). — «Men da solen gik ned kom alle som hadde syke, der led av forskjellige sygdomme, og førte dem til ham, og han la sine hænder paa hver især av dem og helbredet dem.» (Lukas 4 : 40).

Han helbredet de syke, aapnet de blindes øine og de døves øren, lot de lamme gaa og de døde staa op av graven, og dog sa han: «Den som tror paa mig, de gjerninger jeg gjør, skal han ogsaa gjøre, og han skal gjøre større gjerninger end disse.» (Joh. 14 : 12). «Hvadsomhelst I bede Faderen om i mit navn skal han gi Eder.» (Joh. 16 : 23). Vi kan ikke finde at der var nogen tryllekunst eller hemmelige ord, kun en tro paa Jesu navn og bøn med tro. — Engang disciplene kom til Jesus, efterat han hadde drevet de onde aander ut, sa han: «Hvorfor kunne ikke vi ha drevet dem ut?» Men han svarte: «Paa grund av eders vantro.» (Matt. 17 : 19—20).

Pladsen vil ikke tillate en fuld beskrivelse av saadanne skriftsteder, men jeg ønsker kun at vise, at dette ikke er noget nyt. La os vende os fra jødernes optegnelser til nyere skrifter. Disse to forenet aabenbarer til os det faktum, at vi har i os en kraft til at utføre mange store ting, hvis vi bare har tro nok til at utføre dem, og hvis vi ydmyger os for Gud og overgir os til ham, likesaavel som man overgir sig til sjælelig daarskap.

Zeezrom, en lovkyndig, stod frem og anklaget Alma og Amulek, men blev sidenefter syk og sendte bud efter denne. Alma tok ham ved haanden og sa: «Tror du paa Kristi frelsende magt?» Da han bekjendte sin tro, blev han helbredet. (Se Alma 11—5).

«Og det skete, at da han hadde talt saaledes, at den hele mængde med en vilje kom frem med deres syke, og med deres besværede og deres lamme og med deres blinde og deres stumme og med alle dem som var besværede paa nogen maate; og han helbredet dem alle da de var bragte frem til ham.» (3 Nephi 17 : 9).

«Og store og vidunderlige gjerninger utførtes av Jesu disciple, saa at de enddog helbredet de syke og opreiste døde, bragte de lamme til at gaa og de blinde til at se, og de døve til at høre; og alle slags undergjerninger utførte de iblandt menneskenes barn, men *ingen undergjerning uten i Jesu navn*.» (4. Nephi 5).

Paktens Bok er ikke et folks historie, men hvor kraftig denne boks løfter er blit opfyldte, kan bevidnes av tusener av mænd og kvinder som lever idag. Som et eksempel kan henføres til følgende skriftsteder:

«Begjær ikke mirakler uten at jeg befaler eder det, undtagen at utdrive djævle, helbrede de syke og imot giftige slanger og imot dødelig gift, og disse ting skulle I ikke gjøre, uten at det blir forlangt av eder.» (24. kap. 13—14).

«Lægger eders hænder paa de syke, og de skulle vorde helbredet.» (66 : 9).

«Bed altid, saa vil jeg utgyde min aand over dig, og stor skal din velsignelse vorde, ja større end om du skulle faa jordens skatter og den dermed følgende forfængelighet.» (19 : 38).

«I mit navn skulle I helbrede de syke; I mit navn skulle I aapne de blindes øine, og oplate de døves øren, og den stummes tunge skal tale.» (84 : 68—70).

«Og enhver er given en gave ved Guds aand.» (46 : 11).

«Ved aandernes kraft blev vore øine opladte og vor forstand oplyst, saa at vi kunne se og forstaa hvad der hører Gud til.» (76 : 12).

«Ti de der er trofaste og erholder disse to prestedømmer,

om hvilke jeg har talet, og hædre deres kald, blir helliggjorte ved aanden til deres legemers fornyelse.» (84 : 33).

«Ti Guds ord er sandhet, og hvad som er sandhet er lys, og hvad som er lys er aand, ja Jesu Kristi aand, og aanden gir hvert menneske som kommer til verden lys og oplyser hvert menneske i verden, der lytter til hans røst.» (84 : 45—46).

«Og sandheten er kundskap om tingene, som de er, som de var, og som de skulle bli; — den der holder hans bud, annammer sandhet og lys, indtil han blir herliggjort i sandhet og vet alt.» (93 : 24, 28).

«Ti saa sier Herren: Jeg, Herren, er barmhjertig og naadig mot den der frykter mig, og jeg finder behag i at ære dem der tjener mig i retfærdighet og sandhet til enden. Stor skal deres løn være og evig deres hæder. Og dem vil jeg aabenbare alle hemmeligheter, ja alle mit rikes skjulte hemmeligheter fra fordums dage, og i tilkommende tider vil jeg aabenbare dem min velbehagelige vilje, angaaende alt hvad der hører mit rike til. Ja, endogsaa evighetens undere skulle de skue, og de tilkommende ting vil jeg vise dem, ja hvad der angaar mange slekter. Deres visdom skal være stor, og deres forstand naa til himmelen, og for dem skal de vises visdom forgaa, og de forstandiges forstand bli til intet. Ti ved min aand vil jeg oplyse dem, og ved min kraft vil jeg tilkjendegi dem min viljes hemmeligheter, ja de ting, hvilke intet øie har set og intet øre har hørt, eller er opkommet i noget menneskes hjerte.» (76 : 5—10).

Vi har vidnesbyrd av Moses og profeterne, vi har vidnesbyrd av mesterens gjerninger, vi har vidnesbyrd av levende væsener, der har været vidne til disse undere, vi har de skrevne Guds undere som tause vidner om de velsignelser Gud har i behold for os, og dog vil nogen la disse «sikre løfters ord» gaa upaaaktet hen, mens de løper efter fremmede guder.

Faren ligger ikke deri at dr. Coue har erholdt saa storartede resultater som de tilskriver ham, men netop fordi, at omend det er sandt at denne mand har en saadan makt i

sig til at utføre disse ting, skulle Gud, som er al makts ophav, ikke være helt utenom det endelige resultat.

Hvis vi tænker over guddomsgnisten i mennesket, med hensyn til en kjæmpemæssig plan, av hvilken kun en del kan utøves av mennesket, og som, paa hans vandring ved livets havsbredder, «samler nogen faa korn» kundskap, da kan vi forstaa, at bakenom vor tilværelse, vore handlinger, vor søken, vor viden, ligger der «et stort hav av kundskap uberørt.»

Hvorfor skulle ikke mennesket komme til en forstaaelse om hans magt, og i forbindelse med Gud bli en skaber? Jesus helbredet de syke, lot de blinde se, de døve høre, de lamme gaa, og opreiste døde, og dog sa han til sine disciple: «I skulle gjøre større gjerninger end disse.» Disse større ting har vi endnu at finde ut. La os derfor gaa tilbake til begyndelsen og si med mesteren: «Se til at ingen bedrager eder.»

Dersom vi lytter altfor meget og gir for omhyggelig akt paa menneskenes forskrifter, la os ta os iakt, forat vi ikke skal feile, at gi Gud den ære han tilkommer.

Det halve er ikke fortalt, den høide vi kan naa er endog ikke drømt om, ei heller vil den saa bli, før vi har saaledes indrettet vort liv, at vi kan komme til den fulde kundskap om de ting, der er beredt for os.

Hvor vaklende mennesket er til at følge efter skyggen og vende sig fra det virkelige — — følge efter lampelyset og vende ryggen til retfærdighetens søn. Sjømanden sætter op sit kompas og styrer skibet efter stjernernes lys, og dog hvor velkommen er ikke den opgaaende sols straaler!

Dette evangelium er saa enkelt at et barn i begyndelsen ved inspirationens lys kan forstaa dets vidstrakte betydning, og dog saa indviklet, at den største videnskapsmand maa studse for dets majestætiske hemmelighet.

«Midt i stjernernes vrimmel, lovenes utøvelse, den omvekslende menneskeslekts historie, og den kummer der driver sine plogskjær ind i det menneskelige hjerte, for at samle al eksistens til en aandelig forening, og til tro paa Gud, er den mest ophøiende tilstand for den menneskelige sjæl.» ————————

TEMPELARBEIDE.

Følgende tre spørsmaal der er besvaret av præsident J. F. Smith forinden han døde, vil sikkert læses med interesse:

1. Vil der blandt de retfærdige, som blev bortrykket for at møte Frelseren ved hans komme, være nogen der ikke er døpt og derfor ikke er medlem av kirken?

2. Vil opstandne væsener, som ikke har mottat daab, bli døpte personlig, eller vil dødelige væsener handle for dem, saaledes som de nu gjør for de døde?

3. Vil de opstandne hellige utføre tempelarbeide for de døde i tusenaarsriket og handle for de ikke opstandne væsener som tilhører det telestiale rike?

Svar paa første spørsmaal: I en aabenbaring, git den 4. november 1830, sier Herren: «Der er ingen som gjør godt, med undtagelse av dem der er rede til at annamme mit evangeliums fylde, som jeg har utsendt til denne slekt.» (Paktens Bok 35 : 12). Endvidere i senere aabenbaring: «Og hele verden ligger i synd og sukker under mørke og syndens trældom, fordi de ikke kommer til mig; ti den, der ikke kommer til mig, er under syndens trældom. Og hvo, der ikke hører min røst, er ikke bekjendt med den og er ikke av mig; herpaa skulle I kjende den retfærdige fra den ugudelige og forstaa, at den hele verden sukker just under synd og mørke.» (Paktens Bok 84 : 49—53).

Saadanne skriftsteder som disse antyder, at kun de der har mottat evangeliet, vil det bli forundt at komme i Frelserens nærhet. Det er riktig at det løfte er git, at andre vil ha del i den første opstandelse (se Paktens Bok 45 : 54); men skriften antyder ikke at de skulle bortrykkes. I 88. kap. 96—99. vers, underrettes vi om, at «De hellige, der er paa jorden, skulle bli levendegjorte og henrykkes at møte ham,» ikke de der har undladt at komme til ham gjennem daab osv., og derfor er under syndens aag.

Svar paa andet spørsmaal: Daab er en handling der tilhører den jordiske tilværelse og liv og de der er gaat bort, enten de er i aandernes verden eller komne gjennem opstandelsen, tilhører ikke længere kjødet og kan derfor ikke

bli døpt personlig. Dersom dette kunne gjøres, ville det ikke være nødvendig for os nu at utføre disse handlinger for de døde ved stedfortrædere; ti da ville de kunne gjøre det selv efter opstandelsen.

Svar til tredie spørsmaal: De hellige, som har passeret gjennem opstandelsen, kan bistaa tempelarbeidet ved at tilveiebringe nødvendige oplysninger, men de vil ikke utføre ordinanser i templerne av den i foregaaende svar angivne grund. Præsident Brigham Young sa, at saadanne væsener ville aabenbare viktige oplysninger vedrørende de døde til mennesker i kjødet, saaledes at enhver sjæl, der har ret til at motta tempelordinanserne, kan faa leilighet dertil gjennem stedfortrædere. Tempelarbeidet er nødvendig for frelse og ophøielse i det celestiale rike. De, der tilhører det telestiale rike, vil ikke modta disse velsignelser.

TÆNK IKKE PAA DEN DAG I MORGEN.

AV. J. LLOYD OLPIN VED BRIGHAM YOUNG UNIVERSITET.
OVERSAT AV BORGHILD NIELSEN FRA «IMP. ERA .

Jeg ankom til misjonens hovedkvarter kl. 8 fredag morgen, litet anende hvad der var i vente for mig. Efter den sedvanlige indledning av præsidenten blev jeg presentert for min kompagnon med følgende bemerkning: «I to skal gaa ut paa landet «uten pung eller taske» mandag.»

Jeg hadde en storartet kompagnon. Efter en kort samtale med ham erfarte jeg at vore hjem laa kun 6 eng. mil fra hverandre. Vi hadde mange ting tilfælles. Han hadde været i misjonsmarken i seks maaneder, og kunne derfor være istand til at gi mig god undervisning og ta de tyngste tak i vort arbeide indtil jeg blev bedre bekjendt dermed.

Vi skulle arbeide i en vakker landstrækning, da den vestlige del av Oregon, med dens vakre elver der rinder gjennem de vakre skoger med furu, gran og ek, ja næsten alle slags trær en kan tænke sig, samt de vakre farmer og byer, er et av de vakreste land i verden.

Vi overveiet alle ting for turen som vi tænkte ville bli

storartet, med undtagelse av en ting: «uten pung eller taske,» sa ældste Singleton. Aldrig i mit liv har jeg været paa noget sted hvor jeg har maattet spørge om ophold. Jeg følte det samme, men vi besluttet, som alle misjonærer gjør, at vi maatte adlyde de som var sat over os. Resten av dagen benyttet vi til at forberede os for turen.

I henhold til instruksjonerne tok vi paa os andre klær end de vi pleiet at bruke ellers, da vi jo ikke ville ha anledning til at være meget forsiktig med dem. Vi fyldte vor kuffert med kun de nødvendigste klær og benyttet resten av pladsen til skrifter, Mormons bøker og andre bøker til at dele ut eller sælge paa veien.

Da den fryktede, ja ængstelig ventede mandag morgen kom, tok vi med os 25 cent hver og av disse betalte vi 21 cent hver for reisen fra Portland til Oswego. Da vognen stanset ved en holdeplads i Oswego, sa min ledsager: «Her er stedet.» Vi tok frem vor væske der veiet ca. 25 pund, og inden nogen faa minutter begyndte vi vort misjonsarbeide av den mest gammeldagse slags.

Den første mand jeg skriftet hos, holdt paa at grave rundt gjerdet foran huset med en pigøks. Saasnart han fik vite hvem jeg var, sa han: «Hvis du ikke ser at komme væk herfra, skal jeg slaa til dig med denne øksen.»

Efterat ha kommet væk fra det sted, begyndte jeg at tænke, at hvis alle folk ville ta imot os paa den maate naar vi bare tilbød dem et skrift, hvad ville hænde naar vi maatte spørge om ophold! Jeg hadde desuten den første gang tilgode at be om et maaltid. Det syntes at være en lang dag, og det var den ogsaa før vi fik aftensmat. Vi gjorde intet forsøk paa at faa middag, men var meget interessert i at faa saa mange evangeliske samtaler som mulig. Men altfor hurtig kom den tid da vi maatte prøve at faa et sted at være om natten. Min ledsager prøvet først, men efterat ha faat avslag, sa han til mig: «Du faar prøve i det næste hus.»

Det næste hus var en stor farm og fra det utvendige at dømme, tilhørte det en velhavende farmer. Da vi nærmet os huset, kom en mand borte paa veien med en ko han skulle gi vand. Jeg gik bort til ham. Jeg hadde mine

ord i beredskap: «Vi er misjonærer der repræsenterer Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige. Vi er ute for at prædike evangeliet og stoler paa folks hjælp for ophold. Vi ville sætte stor pris paa et maaltid mat, og til gjengjæld ville vi gjerne faa lov til at forklare vore lærdomme.» — Svaret kom bestemt: «Vel, gutter, jeg har arbeidet siden jeg var 9 aar gammel, og har aldrig maattet be om mat; jeg kan ingenting gjøre for dere.»

Jeg blev maalløs. Min ledsager svarte: «Tak, herre.» — «I skylder mig ingenting,» sa han, og vendte sig og fortsatte bortover veien.

Femten ganger blev vi avvist den aften, nogen ganger med den undskyldning, at de ikke var forberedt paa at ta imot nogen, men det mest almindelige var at de hadde imot os fordi vi var «Mormonere». Klokken 8 om aftenen trasket vi bortover veien efterat ha gaat 15 engelske mil og skriftet 45 hjem. Jeg sa til min ledsager: «Skal vi prøve at faa ophold i dette hus.»

Det var et pent litet hus, der saa ut som om vi ville være heldige her med at faa ophold for natten, men min ledsager sa: «Nei, la os gaa ned til den lille jernbanestasjon og prøve om vi kan faa ly og sitte oppe inat. Dette slags misjonsarbeide kunne været bra nok for 1900 aar siden, eller endog for 90 aar siden, men det gaar ikke idag.» — Jeg sa intet, men opsendte en stille bøn for vort velfærd. Han fortalte mig efterpaa, at han følte Guds aand paa samme tid, og han begyndte ogsaa at bede for beskyttelse.

«Vi vil gaa ind her og spørge om litt aftensmat,» sa han. «Herren har lovet, at han vil bevare os, og jeg er sikker paa at disse folk vil gi os det.»

Han banket paa døren, og en dame paa omtrent 50 aar aapnet døren ved vor banken. Ældste Singleton fortalte hende hvem vi var, og at vi kom for at spørge om et maaltid. Jeg kunne se paa hendes uttryk at hun ville gi os hvis hun kunne, men mit haap forsvandt ganske, da hun begyndte at fortælle, at hun ikke hadde nok mat i huset til at kunne gi os et maaltid. Hun hadde neppe fuldendt sætningen, da en stemme indenfor sa: «Aa, giv dem litt at spise, mor.»

Ord kan ikke uttrykke hvor taknemmelige vi var da vi blev ført ind i det bedste værelse i huset. Da vi kom ind i dette værelse opdaget vi at ordene, som hadde foraarsaket at vi blev der, var kommet fra denne kvindes mand. Han var syk og sengeliggende og hadde været det i flere dager. De hadde ikke spist aftensmat endnu. Den ældste datter arbeidet i byen, og kom ikke hjem før sent, og de ventet paa hende.

Imidlertid blev en liten pike sendt til landhandleren der bodde en kvart mil derfra, for at kjøpe noget at spise. Efterat sønnen, der var omtrent paa vor alder, hadde tændt i ovnen for sin mor og tat ind ved og vand, kom han ind og underholdt os ved at vise os et album der var fuldt av smaa billeder han hadde tat med sit Kodak-apparat, da han utførte militærtjeneste for «Uncle Sam». Da datteren, som arbeidet i byen kom, blev maaltidet serveret, og de behøvet ikke be os to ganger. Det var det bedste maaltid jeg nogensinde har spist borte fra mit hjem, og jeg undlater ikke at bekjendtgjøre det. Det var som om at komme hjem. For at gjøre vor glæde endnu større, stod faren op av sin sykeseng og kom ut i kjøkkenet, hvor vi sat og spiste, og sa: «Jeg kan ikke undvære dette, jeg maa sitte med dere.» De gjorde færdig en plads til ham, og han spiste et helt maaltid med os, noget han ikke hadde gjort paa flere dager.

Efterat maaltidet var endt, var interessen for vort budskap blit saa sterk, at der blev ikke tænkt paa at rydde av bordet. Heller ikke tænkte vi paa at vi kun var indbudt paa aftensmat. Ældste Singleton, der var godt bekjendt med evangeliet, gav nogen utmerkede forklaringer paa grundprinciperne i evangeliet. Det bragte mig en umaadelig fryd at lægge merke til at alle familiens medlemmer var til det yderste interesseret i hvad han sa. De var ikke bare interesseret, men de trodde det ogsaa. Efter 2½ times evangelisk samtale reiste vi os pludselig med den virkelighet for øie, at vi maatte gaa og finde en plads for natten. Vi bad om vore hatter. «De kan ikke gaa herfra inat,» sa hustruen, «vi vil gjøre istand en soveplads til dere.»

Jeg vet at vi hadde den bedste seng i huset. De hadde

trangt om plads foruten os, og jeg kunne ikke finde ut hvor de alle sov, men de var alle tilstede for at spørge os flere spørsmaal om morgenen, og de holdt os der med at besvare spørsmaal næsten til middag. Da vi skulle forlate dem ønsket vi at gi dem en Mormons Bok og nogen andre bøker som betaling for vort ophold, men nei, vi maatte motta fuld betaling for bøkene.

«Vel, ældste Singleton,» sa jeg, «hvis det gik an for 1900 aar siden kan det vel gaa an idag?» Vi fortsatte veien til vor misjonsgjerning paa landet den anden dag. «Ja, hvis Peter og Paulus kunne gjøre det, saa kan vi ogsaa; men jeg tror ikke hverken Peter eller Paulus kunne gjøre det uten Herrens hjælp de mere end os. Jeg vet nu at Herren vil hjælpe os hvis vi lar ham faa gjøre det og om vi stoler paa ham. Denne slags maate at utføre misjonsarbeide paa er den bedste for at finde sande troende. Jeg vet vi har gjort noget godt der.» I de næste 3 maaneder blev ældste Singletons ord bokstavelig opfyldt. Da vi var kaldt tilbake til hovedkvarteret frydet jeg mig over at finde ut, at den familie, hos hvem vi tilbragte den første nat paa landet, var alvorlig interesseret. Den sæd vi der hadde saaet var faldt i god jord, og et av medlemmerne hadde allerede forlangt daab.

GODHET.

AV DAVID O. McKAY.

Godhet er en av de mest utsøkte juveler i sandhetens krone. Dette er bevislig fra den værdi den gis av profeterne og inspirerte mænd i alle tidsaldre. Formedelst inspirasjon tilskriver Esaias vor Frelser og Forløser «evigvarende godhet». Paulus sætter den blandt de mest utsøkte dyder der skulle utvikles. I en av de herligste aabenbaringer, der nogensinde er git til menneskene, sætter profeten Joseph Smith den i forbindelse med en av de mest ophøiede principer, der altid maa ledsage den «makt og indflydelse» der opholdes «ved dyd av prestedømmet».

Kristi korte liv blandt menneskene var fyldt av handlinger, der tilkjendegav dette guddommelige princip. Hans godhet vandt den kjærlige, men omvendende synderinde Magdalena, og bragte haap og gjenfødelse til den kvinde, der var dømt til at stenes, og fyldte de inderlige moderhjerter med evig taknemmelighet, der han venlig og kjærlig velsignet deres smaa.

Dog, netop som hans styrke og fuldkomne tro inspirerte de sterke fiskere i Galilæa og tvang endog jødernes øverste til at søke visdom og ledelse ved hans føtter, saaledes spredet hans godhet sine straaler paa dem som var svake og ømme og ledet dem paa veien mot fred og frelse.

DEN NORSKE MISJON.

Vaarkonferansen avholdes i Oslo den 15. mars, i Trondhjem den 12. april og i Bergen den 19. april.

Misjonspræsident *A. Richard Peterson.*

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR APRIL:

Korlæsning:

Derfor skulle I bede saaledes: Fader vor, du som er i Himlene, helliget vorde dit navn, komme dit rike, ske din vilje, som i Himmelen, saa og paa jorden, giv os idag vort daglige brød, og forlat os vor skyld, som og vi forlater vore skyldnere, led os ikke ind i fristelse, men frels os fra det onde, ti riket er dit, makten og æren i evighet. Amen.

Sakramentverset.

Hist paa jorden angstens sved
Faldt som blod i støvet ned.
Man paa korset naglet mig
Hvorved jeg forløste dig.

Fastedagsleksen:

Hvorfor tror jeg, hvis vi skal bli det folk som Gud har bestemt, maa vi være et bedende folk?

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

---

6. Jesus som barn i templet — døperen Johannes.

Josef og Maria tok godt vare paa Jesus, og Gud, hans himmelske Fader, vaaket ogsaa over ham. Barnet vokste sig sterk, og var fuld av visdom. Da han var tolv aar blev han med Josef og Maria til Jerusalem for at feire paaskehøitiden. Gud hadde befalet jøderne at holde denne fest til minde om den engel der gik forbi deres huser i Egyptens land, og sparte deres førstefødte. Da festligheterne var forbi forlot Josef og Maria Jerusalem og vendte tilbake til Nazaret. Et stort antal folk drog tilbake til Galilæa, og Maria trodde hendes søn var i reiseføIget.

Da natten kom, ledte Josef og Maria efter Jesus, men kunne ikke finde ham. Med bedrøvede hjerter vendte de tilbake til Jerusalem, og i tre dager ledte de forgjæves efter ham. Ingen kunne si dem hvor Jesus var. Da tænkte de at han kanske var i templet, og saa gik de til Guds hellige hus, og der, til deres store glæde, fandt de Jesus sittende blandt presterne og de skriftkloke og han stillet dem spørsmaal og lyttet til dem. Alle der hørte Jesus var forbauset over de vise og forunderlige ting han sa. Hans mor var ogsaa forbauset. Hun sa til ham: «Søn, hvorfor gjorde du os dette? Din far og jeg har ledt med sorg efter dig.» — Jesus saa paa sin mor og sa: «Hvorfor ledte I efter mig? Viste I ikke at jeg bør være i min Faders hus.» Han mente at han gjorde hvad hans himmelske Fader ønsket av ham, men Maria forstod ikke meningen med disse ord. Saa forlot Jesus templet og blev med dem tilbake til Nazaret og var dem lydige.

Nogen aar efter dette kom der en mand frem ut i ørkenen i Judæa nær Jordans flod som ropte til folkene: «Omvender eder, ti himmerikes rike er nær.» Han mente at

folk skulle være bedrøvet over de synder de hadde begaat, og ikke gjøre det mere, ti den konge de saa længe hadde ventet, ville nu snart komme og oprette sit rike.

Den mand som fortalte dette var Johannes, søn av Zakarias og Elisabet, og Jesu fætter. Han var klædt i klær av kamelhaar med et lærbelte om livet. Herrens aand var over ham, og han hadde aldrig smakt vin eller sterk drik; hans føde var græshopper og vild honning. Denne mand var det sendebud som profeten hadde sagt skulle berede Herrens vei.

Folk fra Jerusalem og andre steder rundt omkring denne by kom for at høre Johannes. Hans ord rørte deres hjerter, og de sa ham at de var bedrøvet over at ha gjort ting som ikke var ret. De ville at Johannes skulle døpe dem saa deres synd kunne bli vasket bort, og de da kunne bli rene i Guds aasyn. Johannes tok alle der omvendte sig ned til Jordans flod og her døpte han dem ved neddyppelse eller begravelse i vandet.

Der var nogen som trodde at Johannes var Kristus som profeterne hadde sagt skulle komme, men han sa at han ikke var den hellige mand. Han sa, at han bare var et sendebud som var sendt for at vende menneskene bort fra deres daarlige veier, saa at de kunne være beredt til at motta deres Herre og Konge. Johannes sa at Kristus var meget større end ham, saa at han ikke engang var værdig til at løse op hans skobaand. Han fortalte dem ogsaa at han (Johannes) kun kunne døpe dem med vand, men naar Jesus kom ville han døpe dem med en høiere daab — nemlig daab med den Helligaand.

En dag mens Johannes holdt paa at døpe i Jordans flod, kom Jesus til ham og ønsket at bli døpt av ham. Johannes, som vidste hvor god Jesus var, sa til ham: «Jeg trænger heller at bli døpt av dig, og du kommer til mig.» Men Jesus sa til ham at han skulle døpe ham, for at opfylde alt som var ret. Da viste Johannes at det var ret at Jesus blev døpt, og han tok ham med til elven og døpte ham. Da Jesus kom op av vandet, aapnet himmelen sig, og den Helligaand kom over ham i en dues skikkelse, og der hør-

tes en røst som sa: «Dette er min Søn den elskelige, i hvem jeg har velbehag.»

Da viste Johannes at Jesus var Guds Søn, verdens Frelser. (Forts.).

SNEEN.

Du taler manende uten ord,
dryssende sne naar du falder mot jord.
Moderlig gjemmer du mos og sten,
fagert pryder du bladløs gren,
dækker det liv, som til blund er gaat,
skjuler hvert sted som skimtet graat.
Knudrede stier til livets gavn,
slettes ut i din hvite favn.

Ofte er livsstien knudret og tung,
livskamp strider av gammel og ung.
Drømmenes fylde som orgelbrus,
fostres, næres og lægges i grus.
Livet skrider som nyfaldt sne,
skjælvende lykke, spot og spe.
Solfyldt længsel, angst og savn,
alt skal samles i altets favn.

Evige visdom. — I vaarmild rus
løftes fornyende op av grus.
Formfuldendt hvad til hvile gik,
vaagnet atter og virke fik.
Aandens lue tok form paany,
blæste skapende pust fra sky.
Snedrysset veg i visdoms navn,
støvet sluttes i livets favn.

Ragnvald Berg, Stavanger.

INDHOLD: Se til at ingen bedrager eder. — Tempelarbeide. — Tænk ikke paa den dag i morgen. — Godhet. — Den norske misjon. — Søndagsskolens program. — Barnas avdeling. — Sneen.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.

Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.